

NEDERLAND

Ik droomde van de zomer
de zon, het strand, de zee
de vogels en de bomen
de polders en het vee.

Het vee stond stil te grazen
dichtbij de waterkant,
hun ogen vol verbazen
om zoveel gras en land.

Verspreid de boerderijen
een dak, een stal, een heg,
en lange, lange rijen
bomen langs de weg,

Daar boven is het, dacht ik,
daar boven op de dijk
en even later zag ik
drie beelden tegelijk.

De meeuw uit zee gevlogen,
de visser op het strand,
de koe zijn kop gebogen,
ja, dat was Nederland.

Goede en kwade dromen
wisselen onverwacht;
een storm jaagt door de bomen
een klok luidt in de nacht.

Ik kan niet langer slapen;
ik luister en ik kijk.
Waar zijn de zachte schapen,
waar is het land, de dijk?

Waarom zijn ze verdwenen
de boer van 's-Gravendeel
de visser van Kortgene
en nog zo veel, zo veel?

Boven verdronken straten
staan kind'ren op een huis:
een hartverscheurend blaten
van Veere tot Maassluis.

Ik sla mijn atlas open,
ik wijs de plaatsen aan.
Daar, waar die dijken lopen,
daar heb ik eens gestaan.

Waar ik toen stond zijn gaten,
de zee gaat er te keer;
dit land, denk ik, dit water
is Nederland niet meer.

Maar dan zie ik het teken:
de zandzak en de schop,
het brood, de jas, de deken
Weer doemen beelden op.

Een arbeider uit Twente,
een veeboer uit Roermond,
soldaten en studenten,
vechtend voor onze grond.

Een mond, hard en verbeterd,
een uitgestoken hand,
een niet te breken keten,
ook dat is Nederland.

Mies Bouhuys

In: De Groene Amsterdammer, 7 februari 1953.

Uit: dr. K. Fokkema, dr. H.J.L. van Haselen en A. Middeldorp 'Van Nederlandse stam'
Bloemlezing door dr. K. Fokkema, dr. H.J.L. van Haselen en A. Middeldorp. Samsom n.v.
Alphen aan de Rijn 1955.